

Colecția Cleolinda

DE PE ÎNTINSURI UCRAINENE

POVEȘTI PENTRU COPII

Repovestite de **Daniel Onaca**

Ilustrate de **Asty Karmansky**

București, 2022

Ilustrații interior și copertă: *Asty Karmansky*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ONACA, DANIEL

De pe întinsuri ucrainene : povești pentru copii / repovestite de Daniel Onaca ; il. de Asty Karmansky. - București : Bifrost, 2022

ISBN 978-630-6514-05-2

I. Karmansky, Asty (il.)

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

C U P R I N S

- Știuca zburătoare și iepurele acvatic / pag. 7**
Motanul și vulpea cea isteată / pag. 17
Pisica, vulpea agresivă și cocoșul naiv / pag. 23
Țăranul harnic și darul șarpelui / pag. 29
Vrabia și leagănul din tufiș / pag. 35
Cei doi frați și ghinioanele / pag. 41
Vițelul de paie / pag. 49

Știuca zburătoare și iepurele acvatic*

Într-un sat mititel, undeva prin pădurile Ucrainei, trăia un bărbat cu nevasta lui. Se împăcau bine, dar femeia avea o slăbiciune: nu putea să-și țină gura. Orice se întâmpla în casă, povestea vecinilor sale. Vecinele, la rându-le, povesteau și ele vecinilor lor. Taina se duceau mai departe și, astfel, afla tot satul ce trebuia să știe numai ea și bărbatul.

Într-o bună zi, omul a plecat cu căruța la pădure după lemne. După ce a mers o vreme pe drumeagul știut, a tras căruța într-o parte și, după încă o bucată de drum, a oprit calul. Ajunsesse într-un desiș unde, pe jos, se aflau sumedenie de crengi căzute din copaci. Se apucă să le adune. Cum strângea un braț de crengi, mergea cu ele și le arunca în căruță. Muncind el așa, numai ce simți că a călcat pe un loc moale. A apăsat ceva mai tare cu călcâiul și a văzut că piciorul i se afundă până la gleznă. „Ce să fie asta?, se gândi el. Ia să scormonesc puțin să văd ce-o fi.” A săpat el ce-a săpat și, în cele din urmă, a dat peste o ulcică. Ulcica, plină cu galbeni! „O, ce noroc pe capul meu!” își zise el. „Acum, dacă aș putea să iau comoara acasă fără să știe nevasta. Pentru că dacă știe ea o să afle tot satul și n-o să fie bine de noi. Oare ce-i de făcut?”

S-a gândit omul în fel și chip. Până la urmă a urzit un plan. A acoperit la loc oala, cu pământ, s-a urcat în căruță și, în loc să se îndrepte spre casă, s-a oprit târgul cel mai apropiat de satul lor. Acolo s-a dus la piață și a

cumpărat o știucă și un iepure. S-a întors cu ele în pădure și a atârnat știuca în vârful unui copac. Iepurele l-a legat într-o plasă de pescuit și l-a cufundat într-un pârâu. Mai la mal ca să se vadă din căruță. După ce a terminat treaba, a luat-o liniștit spre casă.

- Nevastă!, a strigat el, când a intrat pe poartă, nici nu știi ce noroc a dat peste noi.

- Ce noroc, dragule? Ia spune-mi.

- Ți-aș spune eu, dar mi-e teamă că o să mergi prin sat să povestești la toată lumea.

- Cum poți să crezi asta despre mine?! Îți jur că n-o să spun la nimeni.

Omul i-a povestit femeii ce a găsit în pădure. Cei doi s-au hotărât atunci să meargă împreună în pădure și să o ia acasă. Dimineața următoare s-au sculat devreme, au pus calul la căruță și au pornit la drum. Ajunși în pădure, omul a oprit calul deodată și i-a spus nevestei că parcă a văzut un pește atârând de creanga unui copac.

- Ce prostii vorbești tu acolo, bărbate! a râs de el femeia.

- Nu vorbesc prostii. Uită-te și tu la copacul acela. Nu vezi acolo că se zbate un pește? Cred că e o știucă.

- Doamne sfinte!, a strigat femeia, chiar că e o știucă. Oare cum o fi ajuns acolo? Urcă-te repede în copac și prinde-o. Când ajungem acasă o pregătesc pentru prânz.

Bărbatul, ce să facă!? S-a cățărat în copac și a înșfăcat știuca. Pe urmă au mers mai departe. Când s-au apropiat de pârâu, omul iar a oprit calul.

- Parcă văd că se mișcă ceva în apă. Acolo, lângă mal.

- Ia du-te să vezi ce e, l-a îndemnat nevasta lui.

Omul a coborât din căruță și a mers la pârâu. Pe urmă s-a întors ținând de urechi animalul cumpărat la piață cu o zi în urmă.

- Uită-te, i-a strigat el soției. Vezi de dihanie s-a prins în plasă? Cred că e un iepure.

- Să știi că e un iepure, a spus femeia după ce s-a uitat la el. Oare cum de a căzut acolo?

Soțul ei a clătinat din cap și a ridicat din umeri părând că se mira și el.

- Poate că e un neam de iepuri care trăiesc pe sub apă, își dădu cu părerea.

- Acum, dacă l-am găsit, hai să-l luăm și pe el acasă, zise femeia. Duminica viitoare pregătesc o friptură pe cinste. O să-i invităm și pe vecini la ospăț.

Omul a pus iepurele în paie lângă știucă, a dat bice calului și au pornit la drum. Ajunși la locul unde știa că era îngropat ulciorul, a scormonit pământul până a dat de el. Era așa cum l-a lăsat cu o zi înainte. L-a scos din gaură și l-a pitit în paiele din căruță. Pe urmă s-au întors amândoi în sat. De-acum erau bogați. Poate cei mai bogați oameni din sat! Mai bogați chiar decât popa și decât primarul. Au pus galbenii într-o lădiță și, de fiecare dată când mergeau la târg, luau de acolo o mână de galbeni. În oraș, colindau prăvăliile și cumpărau tot ce le poftea inima.

Nevasta omului și-a luat obiceiul să invite, mai în fiecare zi, o mulțime de oameni la masă. Îi plăcea când îi vedea că mănâncă, beau și se veselesc cu toții. De la o vreme însă soțul ei începu să fie îngrijorat. Se temea că, dacă o vor ține așa, sătenii or să intre la bănuieli și or să se întrebe, de unde au ei bani să facă ospete atât de des. El a încercat să o facă pe femeie să înțeleagă temerea sa, dar ea nu vru să-l asculte:

- Nu mă învăța tu pe mine, i-a răspuns ea arțăgoasă. E treaba mea ce fac cu galbenii.

- Dacă-i așa, atunci o să încui lada, cu cheia, și nu te mai las să iei niciun ban din ea.

„Ce om zgârcit”, s-a gândit femeia. „A încuiat lada și a ascuns-o de mine. Vrea să păstreze banii numai pentru poftetele lui. Dar o să vadă el ce am să-i fac.” A doua zi, s-a dus la primarul satului și s-a plâns de soțul ei.

- Domnule primar, s-a tânguie ea, te rog să mă ajuți. Soțul meu, de când a găsit un ulcior cu galbeni, s-a schimbat cu totul. Nu mai vrea să muncească, mă bate și s-a apucat și de băut. Nu mai pot trăi cu el.

Primarului i s-a făcut milă de sârmana femeie. A chemat un inspector din târg și i-a relatat cazul. Sosit în sat, inspectorul a chemat câțiva săteni la primărie. Pe urmă, împreună cu ei, a mers la casa unde locuiau cei doi.

- Unde e comoara găsită în pădure? l-a întrebat el pe soțul femeii.

Bărbatul a ridicat din umeri:

- Ce comoară? Habar nu am de nicio comoară.

- Nu te face că nu știi. Soția ta a povestit totul. Știi că e împotriva legii să nu declari la stat o comoară găsită pe domeniul public? Dacă nu predai comoara, veți fi judecați pentru tăinuire de bunuri nedecarate.

- Să mă iertați, domnule inspector, dar nu știu despre ce vorbiți. Soția mea trebuie că a visat. Ea are des tot felul de vise și crede că sunt lucruri care s-au petrecut aieva.

- Ha-ha, vise, spui tu!, s-a băgat femeia în vorbă, o ladă plină cu galbeni numești tu vis?

- Nu ești în toate mințile, femeie, i-a răspuns bărbatul.

Apoi către inspector și către toți cei adunați acolo:

- Oameni buni, eu zic să-i cereți să povestească tot ce știe despre întâmplarea din pădure.

Inspectorul fu de acord și o puse pe femeie să povestească cu de-amănuntul faptele știute.

- A fost așa, începu soția. Mergeam noi cu căruța prin pădure și deodată am văzut o știucă ce se zbenguia în vârful unui copac...

- O știucă? făcu inspectorul, îți bați joc de mine?

- Nu glumesc, domnule. Jur că e adevărat ce spun! Pe urmă am mai mers o vreme și la malul unui râuleț, am dat peste un iepure. S-a prins într-un năvod aruncat în apă.

Auzind aceasta, toată adunarea s-a pornit pe râs. Sătenii râdeau ținându-se de burtă. Domnul inspector a zâmbit și el. Se vedea limpede că nimeni nu dădea crezare vorbelor femeii. Atunci bărbatul s-a apropiat de ea și i-a șoptit la ureche:

- Las-o baltă. Nu vezi că toată lumea râde de tine?

„E prima dată când ne-a fost dată să auzim asemenea minuni”, au spus sătenii. „O știucă să zboare prin copaci și un iepure care înoată!” Inspectorul s-a întors la primărie și i-a povestit primarului că toată

povestea aceea nu era decât o scorneală a femeii. De atunci, nevasta țaranului nu a mai pomenit nimănui de comoara găsită în pădure. La ceva vreme după aceea, cei doi au părăsit satul și s-au mutat în târgul din apropiere. Unii povestesc acolo că s-au chivernisit cu o prăvălie. Alții zic că bărbatul s-a apucat de negoț cu grâne. Cumpăra grâu de la cultivatori și îl vindea la comercianți din alte țări. Oricum o fi fost, cei doi au ajuns oameni înstăriți. Ba au apucat să facă și o droaie de copii căci încă erau tineri.

Acum eu vă întreb pe voi, copii: ce ați face dacă ați găsi vreodată o comoară?

* *acvatic: animal care trăiește în apă*

Colecția Cleolinda:

Din ținutul inuiților – Daniel Onaca & Mirona Mara,
Editura Bifrost, București, 2022

Din jungla ugandeză – Daniel Onaca & Asty Karmansky,
Editura Bifrost, București, 2022

De pe întinsuri ucrainene – Daniel Onaca & Asty Karmansky,
Editura Bifrost, București, 2022

Cărțile pot fi comandate de la:

<https://www.bifrost.ro/carti/>

<https://carturesti.ro/editura/bifrost>

<https://www.emag.ro/search/editura%20bifrost>

